

AAF BRANDT CORSTIUS

BUIK

Personages:

Marit

Bob

Een vakantiehuisje met een stapelbed. Verder: een laag tafeltje met een map erop, een eettafel en een bank.

Marit zit op de bank naast een weekendtas, vermoeid van haar reis. Bob is verderop bezig om koffie te zetten.

marit Dus ik type in: Dijkweg 17, want dat had ik gegoogeld, dat was het adres van de veerboot. Ik daarheen jakkeren in een moordtempo, want ik wist niet meer zeker of ik de poezen eten had gegeven, dus halverwege de ring moest ik nog even terug naar huis om te kijken of ik dat had gedaan – had ik natuurlijk gedaan –

Bob knikt langzaam met zijn blik op oneindig.

marit Dus ik knál daarheen, plankgas en nou, ik die hele Dijkweg af, ik zie echt nergens een veerboot of een pont of wat dan ook, het is gewoon een heel stil laantje, en ik hād onderweg ook al een hele tijd in een fileetje gestaan bij, wat is het, die weg tussen Alkmaar en Den Helder ofzo? Nee, want ik was dus ook niet in Den Helder, maar goed, daar kom ik zo aan toe – enfin, lang verhaal kort, ik rij over die Dijkweg en ik denk: dit zit niet goed, dit is helemaal Den Helder niet, dit is ook geen stad, dit is gewoon een heel andere Dijkweg, en je hébt in Nederland ongetwijfeld –

bob Duizenden Dijkwegen.

marit Precies. Dus ik nog een keer googelen, nou, gewoon Dijkweg, maar blijkt dus dat ik op de TomTom de eerste de beste Dijkweg heb gekozen en dat is dus een Dijkweg ergens in een gehucht in Noord-Friesland, dus ik jákker weer terug, nou, ik snapte ook wel dat ik helemaal nooit meer op tijd in Den Helder zou zijn.

bob Nou ja, je bent er.

marit Ja, wacht nou even, dus ik ben uiteindelijk bij Den Helder, is daar een omleiding! Ik bedoel, een omleiding, vlak voor een veerboot, hoe verzin je dat? Dus ik die hele stad door, nou, alle sights van Den Helder gezien hoor, mag ik achteraan sluiten bij die boot, ik had de auto daar willen parkeren maar ik dacht fuck it, ik ga d'r gewoon met auto en al op, ben ik dus de een na laatste, nou ja, twee na laatste, die niet meer op de boot kan. Dat geloof je toch niet?

bob Ik geloof het wel. Nou ja. Je bent er. En ik had rustig de tijd om in te checken enzo. Helemaal niet erg.

Ze zijn allebei even stil.

marit Jij vindt dit een ongelooflijk bakkersverhaal, hè?

bob Feitelijk gezien ís het een bakkersverhaal.

marit Ja. Ik probeerde laatst aan Myrthe uit te leggen hoe jij ooit op die term was gekomen. Bakkersverhaal. Ze snapte het toch niet echt.

bob Niemand zal ooit begrijpen hoe lang jij vroeger kon doen over het vertellen hoe je één bruin gesneden had gehaald.

marit Maar er gebeurde ook altijd een hoop onderweg!

bob Ja. Een hele hoop. Al die stoeptegels die je tegenkwam.

marit Nou goed. Ik ben er. En wat maken die twee uurtjes nou uit op een heel weekend?

Ze loopt door het vakantiehuisje en kijkt een beetje rond.

bob *roept achter haar aan terwijl ze het huisje verkennt* Neem jij maar de kamer met het tweepersoonsbed! Ik neem het stapelbed wel.

Marit komt terug de woonkamer in.

marit Ik heb kaarsjes meegenomen.

Ze trekt drie houders met waxinelichtjes uit haar weekendtas en zet ze op een laag tafeltje.

Heb jij ook niet altijd dat je stiekem in zo'n huisje wil blijven wonen? Het is zo heerlijk generiek allemaal. Alles beige. Alles nieuw. Niks is stuk. Er is zo lekker weinig.

Ze trekt een kastje open.

Zes borden, drie pannen. Net genoeg eierlepeltjes. Die suffice witte dekbedovertrekken. Lekker. Echt lekker.

bob Over drie dagen wil je hier wel weg hoor.

marit Ja, zo gaat dat altijd.

Ze pakt de informatiemap over het bungalowpark van het lage tafeltje.

O, de map! De informatiemap.

Bob gaat achterover geleund op de bank liggen.

bob Vertel. Wat zijn de regels? Wat mag er allemaal niet?

marit O, er zijn lekker regels. Fijn.

Ze leest even.

Ze hebben echt aan alles gedacht hoor. ‘Het is verboden bloemen te plukken, takken of struiken los te trekken of spijkers in bomen te slaan. Ook het graven van gaten en het beschadigen van openbaar groen is niet toegestaan.’

bob Bummer. En waaruit bestaat de inventaris?

Marit bladert woest door de map.

marit Jaaaaa! Ja! Ze hebben het echt weer allemaal opgesomd. De Inventarislijst. ‘Bestek: messen, lepels, vorken, koffielepels en/of theelepels.’ Dat je niet gaat klagen als je alleen koffielepels hebt gekregen – ‘slacouvert, sauslepel, groentelepels, soeplepel.’

bob Er zijn groentelepels. Goddank.

marit O, dit is zo heerlijk. Hier, de poëzie duurt voort. Uit het hoofdstuk ‘Overige huishoudelijke artikelen’ wil ik nu graag het volgende voorlezen: ‘aardappelschilmesje, asbak, bakspaan, kaasschaaf, kurkentrekker, pannenonderzetter.’

bob Móóí! Soort van allitererend ook wel.

marit ‘stoffer en blik, bezem, toiletborstelgarnituur.’ Wat is toiletborstelgarnituur?

bob Ik denk dat het dat soort van bakje is waarin de poep komt die aan je toiletborstel is blijven hangen. O, zo fijn dit. Zo goed om te weten dat dit er allemaal is. Ik ga even naar de wc. *loopt de kamer uit naar de wc en roept vanuit de wc* Er is een toiletborstelgarnituur!

marit *roept terug* Gelukkig! Ik ga even roken!

Marit loopt naar buiten terwijl ze binnen al haar sigaret in haar mond steekt. Bob komt terug van de wc en gaat in zijn eentje op de bank zitten. Pakt de informatiemap van het vakantieparkje op en bladert hem nog even door. Legt hem opzij. Kijkt vertwijfeld voor zich uit. Loopt naar het raam.

marit *beetje hard, want vanuit de tuin door het raam* Zullen we anders samen in het stapelbed slapen?

bob *ook met harde stem door het raam roepend* Ik dacht dat je ging stoppen!

marit Zullen we in het stapelbed slapen? Zoals vroeger!

bob Ik dacht dat je zou stoppen!

marit Minderen. Ik ben aan het minderen.

bob Maar je rookt dus nog wel.

Marit wijst op haar sigaret, trekt haar wenkbrauwen op en blaast een grote wolk rook uit.

marit Ja, want dit is rook!

bob Je kunt er ook mee stoppen. Het is niet alsof je ook minder kanker kunt krijgen. Een beetje kanker bestaat niet.

Met een chagrijnig gebaar gooit Marit haar sigaret op de grond en stampt hem uit. Ze komt weer binnen.

marit Nou, heb ik ook weer mijn twee rustige minuutjes gehad. Jammer dat ik het daarin ook heel even over kanker moest hebben, maar toch. Het was heel zen.

bob Sigaretten roken is geen meditatie.

marit Voor mij wel. Voor mij is het meditatie van de allerbovenste plank. Even naar buiten, voor me uit staren, rustig ademen. Trekje, uitpuffen, trekje, uitpuffen.

bob 't Is eigenlijk net yoga.

marit Ja, eigenlijk wel.

bob De enige vorm van yoga waarvan je kanker kunt krijgen.

marit Het woord kanker valt veel.

Ze kijken elkaar aan en beginnen een beetje te lachen.

marit Ik vind het zo ontzettend lief dat je me dit cadeau hebt gedaan.

Bob maakt een gebaar van 'Ach...'. Marit knuffelt Bob onhandig, hij blijft stijf staan.

marit 't Is helemaal niks voor jou dit!

bob Niks voor mij om iets aardigs cadeau te doen?

marit Nee! Jij komt toch meestal met... god wat was dat toen ook alweer voor vrucht? Toen ik, wat, 28 werd ofzo?

bob Een mango.

samen In een krant.

bob Een mango in een krant. Wel een klassieker.

marit Ja, ik zal hem niet snel vergeten. Wat een kutcadeau!

bob En die halflege fles wodka.

marit Heb je me dat ook een keer cadeau gedaan?

bob Ja, weet je dat niet meer?

marit Nee, ik was nog erg bezig met die mango. Blijkbaar.

Maar dit!

Ze gebaart onder de indruk in het rond.

bob Een Landalhuisje in het laagseizoen! Ja, ik ben me er een.

marit Je pakt wel uit.

bob Voor je veertigste.

marit Ja, hou nou maar op.

bob Je had het toch moeten vieren.

marit Een heel belangrijk voordeel van veertig worden is dat je geen dingen meer hoeft te doen die je eigenlijk niet wil doen. Zoals je verjaardag vieren. Dat klaarzitten met zo'n tafel vol glaasjes. En dan denken dat er niemand komt. En dan komt de verkeerde als eerste. De enge bovenbuurman die je voor de vorm had uitgenodigd.

bob Ik vond het heel leuk om mijn veertigste te vieren.

marit Jij hebt Juan! Man. Dat is totaal anders. Juan doet de deur open, Juan staat altijd klaar met die tomatensoep van hem, Juan doet de mini-saucijzenbroodjes in de oven, Juan praat. Met iedereen. Jij hoeft alleen maar tegen het aanrecht te leunen en wijn te drinken.

bob Ja, da's waar. Ik moet 'm trouwens even appen dat jij nu ook goed aangekomen bent.

marit Goeiig. Dat–ie dat wil weten.

Bob gaat langdurig zitten appen.

marit Zó. Bakkersverhaal. Wat schrijf je nou allemaal?

Ze kijkt over Bobs schouder mee. Hij houdt defensief de telefoon bij haar weg.

marit Sorry. Sorry. Ik wist niet dat je aan het sexten was.

bob Ik ben niet aan het sexten.

marit Nee tuurlijk niet.

bob Hoezo tuurlijk niet.

marit Lamaan. Wijn?

Ze trekt een fles rode wijn uit haar weekendtas.

bob Je hebt je eigen sfeertje meegenomen.

marit Iemand moet het doen. Het leven is een feest, maar je moet zelf een goedkope fles wijn meenemen.

Bob pakt een kaart van Texel uit de informatiemap en vouwt die uit op het lage tafeltje.

bob Kijk, ik dacht dat we morgen, als we lekker geslapen hebben, dat we dan zo *wijst op de kaart* helemaal naar de punt van het eiland konden lopen. Heen over het strand en terug door de duinen.

marit Nou dat zien we dan wel weer, Bobbie. Eerst maar even lekker settelen. En: chillen. Ook belangrijk.

Ze trekt de fles wijn open.

Plop.

bob Het is hier echt heel mooi. De Sluftervallei. Het schijnt ook heel lekker weer te worden.

Marit pakt twee glazen en schenkt wijn in.

marit Proost! Op Landal Vakantieparken.

bob Nee, op jou. Op je veertigste.

marit Als jij dat wil.

bob Op jou.

Ze proosten.

marit Laten we een selfie maken voor mama. Dat we hier samen zitten? Dan sturen we die naar Ria, kan zij die aan haar laten zien.

bob Dat begrijpt mama toch niet.

marit Nee, maar misschien vindt ze het toch leuk. Op een subliminaal... onderbewust niveau, ofzo. Dat het iets triggert, zo'n foto van ons.

bob Er wordt weinig getriggerd bij mama these days.

marit Ja...

Ze neemt een grote slok wijn en kijkt in de verte.

bob Wil je weten hoe het met haar is?

marit Nee. Maar: ja. Natuurlijk.

bob Nou, het is slecht.

marit Ja. Goeie update, wel.

bob Ze eet alleen nog maar appelmoes, en dat moeten we er echt in, ja, schuiven.

marit Jezus. God, ik krijg hier echt heel erg zin in een sigaret van.

bob Ja, hallo. Je gaat dit verhaal maar even aanhoren hoor.

marit Nee, ik wil het ook weten! Ik word er alleen gewoon heel verdrietig van.

bob Het is ook verdrietig.

marit Oké. Je was bij appelmoes.

bob Ja, die schuiven we er dus in. En 's nachts is ze heel onrustig. Ze schuift steeds bijna haar bed uit.

marit Wel fijn dat die nachthulp er nu is.

bob Ja, dat moet wel. Anders was ze allang dood geweest. Was ze uit bed gedonderd.

marit Ja. Nou ja... Da's ook een manier.

Bob werpt haar een verachtende blik toe.

bob Ik wil niet dat ze doodgaat.

marit Nee. Dat is mij bekend.

bob Nou goed. Ik ben blij dat ik elke dag bij haar kan zijn.

marit Dat vind ik ook heel fijn. Ik zit zo ver –

bob *kortaf* Ja dat weet ik toch.

marit Het is gewoon heel fijn dat jij en Ria en die nachthulp en die wijk... persoon.

bob Dat is Marieke. En Juan. Vlak Juan niet uit. Die gaat wel twee keer per dag de laatste tijd. Hij zit vanavond ook weer bij haar.

marit Juan, zeker. Die vlak ik absoluut niet uit. Absoluut niet. Dat jullie het allemaal draaiende houden om haar heen. Dat is echt fantastisch. En ik ga volgende week weer. Vrijdag. Dan ben ik de hele dag vrij.

bob Mooi.

Ze zijn even stil.

bob Zal ze fijn vinden.

marit Ze zal het niet opmerken. Maar dat maakt niet uit.

Ze kijken even stil voor zich uit.

bob Gezellig.

marit *lacht* Ja knots! Zullen we het anders het hele weekend over mama hebben? Of over pijnstillers, ook leuk! Of... Doorligwonden?

bob Nee, we gaan het nu even gezellig hebben.

marit Precies.

Het licht dooft en Marit en Bob zitten als het licht weer aangaat, naast elkaar op de bank. Bob en Marit zingen tweestemming Dona Nobis Pacem.

marit Ah, heerlijk. O, Bobbeke!

Ze knuffelt Bob hard. Bob lacht en trekt zich uit haar harde knuffel.

bob Man, ik word altijd zo blij van dat lied. Jij kunt ook zo goed tegenkleuren.

marit Tegenkleuren. Profi termen, Bobbie.

bob Ja, ik weet er alles van.

marit Waar zo'n jeugd in de kerk al niet goed voor is hè?

bob Ja, dat is toch fantastisch. Dat koor. Dat was toch echt wel heel erg mooi.

marit Met die vieze meneer Janssons.

bob Hij was wel een goeie dirigent.

marit Ik vertrouw dat soort mensen niet.

bob In mijn kerk gebeurt dat niet hoor.

marit Nee, maar vroeger wel. En trouwens, nog steeds.

bob Je moet niet alles geloven wat je hoort over de kerk.

marit Haha! Die is goed. Je moet ook niet alles geloven wat je hoort ín de kerk.

bob Doe niet zo flauw.

marit *begint hem weer te knuffelen* Kom es hier, m'n lieve reborn Christian!

Bob verzet zich even maar laat zich dan door haar knuffelen en knuffelt houterig wat terug.

marit Zeg, ik kan niet alleen heel goed tegenkleuren, ik kan ook heel goed eten. Is die lasagne van je nou al zo'n beetje halfwarm? Ik bedoel, ik snap dat hier waarschijnlijk zo'n kutoventje –

bob O god ja!

Hij rent naar de keuken, haalt een dampende ovenschotel uit de oven, zet die op tafel met een kom sla, schenkt de wijn

opnieuw in en verplaatst de kaarsjes van de lage tafel naar de eettafel. Hij schept de lasagne op de borden.

bob Eten!

marit Lekker.

bob Het is het enige wat ik kan maken.

marit Weet ik. Maar het is wel lekker.

Ze wisselen hun volle bord om voor een leeg bord.

marit *met nog volle mond* Zo, dat is op.

bob Bij jou kan ik ongebreideld snel eten.

marit Ja. Steven vond dat vreselijk.

bob Juan vindt 't ook niet echt gezellig. Ik doe heel erg mijn best om –

marit Langzaam te eten, ja, deed ik ook altijd. Moeilijk man. Maar het ging Steef toch nog te snel. Zeikerd.

Ongemakkelijke stilte.

Bob kijkt Marit onderzoekend aan.

bob Mis je Steef?

marit Nee. Ja. Nou ja, ik mis hem maar ik weet dat dat nergens op slaat.

bob Ja, maar... ja.

marit Precies ja. Dat.

bob Nou, het is evengoed toch kut.

marit ‘t Is niet evengoed kut, ‘t is sowieso kut. ‘t Is sec kut.

Kut pur sang.

bob Hij is je niet waard.

marit Dat zal best. Maar goed, ik zou op dit moment ook best een relatie willen met iemand die me niet waard is.

Djiezus Bob, ik ben veertig.

bob Maar je mist hem dus.

marit O man, ik weet niet eens wat ik aan hem zou moeten missen. Ik mis een –

bob Steefvormig iets.

marit Nou ja, manvormig iets. Of vrouwvormig iets. Ik mis een mens in mijn leven. Iets van vlees en bloed. Ik zou nu ook al mijn liefde ineens op iets als een hond kunnen gaan richten, pas maar op. Echt, hou me tegen, Bob, mocht ik onverhoopt naar het asiel rijden.

bob Nou, misschien is er wel heel wat voor te zeggen om een hond te nemen.

marit Nee. Ik ben trouwens wel op zo’n dating-app gegaan.

bob *geïnteresseerd* Zit je op Tinder?

marit Nee, iets anders, Tinder is geloof ik alweer passé. Het heet Hater. Ik vond het wel grappig. Je moet aangeven wat je allemaal haat en dan word je aan iemand gematcht die dezelfde dingen haat.

bob Lekker positief.

marit Nou, er zit wel heel erg iets in hoor. Wij haatten vroeger toch ook dezelfde dingen? En dat schiep toch een band.

bob Wat haatten we dan?

marit Nou, wat haatten we niet? Of wie. Nou: Remco.

bob Remco Eisinga. Wat een klootzak! Ik heb hem laatst toevallig nog gegoogeld. Hij is nu levenscoach.

Levenscoach!

marit Da's een ander woord voor werkeloos. Nou, en Katie-Louise. Die haatten we.

bob O, dat walgelijke wijf.

stilte

Ze is trouwens wel dood.

marit Is Katie-Louise dood?!

bob Ja. Ze had iets. Ik weet niet wat. Maar weet je nog hoe ze jou had vastgebonden in die fietsenkelder bij school? Die vuile, vuile bitch.

marit Zo. Nou da's een gevalletje van slecht karma hoor.

Dat zij nou dood is.

bob Of van goed karma juist!

marit Karma, bedankt! Nou, en we haatten allebei de aubergineschotel van mama.

bob En de geur van de auto.

marit Gatverdamme. Echt, als ik daar nu aan denk krijg ik gewoon oprispingen.

bob En yoghurt. En dat mens van pianoles.

marit Bokkel.

bob O ja, zo heette ze! Wat een afschuwelijk mens. En sigaretten. Weet je nog dat we de sigaretten van papa soms stiekem door de wc spoelden?

marit O, dat helpt me eraan herinneren: ik ga even roken.

bob Wat, nu alweer? Ik heb nog een toetje.

En ik wil wel weten wat jij dan ingevuld hebt.

marit Waar?

bob Op die datingapp. Dat Hater. Van wat je haat.

marit Nou, aubergineschotel natuurlijk.

bob Heb je dat echt ingevuld?

marit Ja, dat haat ik nog steeds. Gatverdamme, die taaie schijven. Aubergine überhaupt. Wat een kutgroente.

Volgens mij is die helemaal niet voor consumptie bedoeld.

bob Heb je echt aubergine ingevuld op een dating-app?

marit Ja. Aubergine. O, en mensen die 'joe' zeggen. Dat haat ik ook.

bob Joe.

marit Precies. En... Ik heb ook ingevuld dat ik dun glaswerk haat.

bob Dun glaswerk? Dat wist ik niet.

marit Ja, dat je steeds het gevoel hebt dat het bijna gaat breken als je uit zo'n glas zit te drinken.

bob Mooi. Da's meer een angst dan een afkeer, maar goed, die dingen liggen heel dicht bij elkaar.

marit Mm-mm.

bob En krijg je al veel reacties van mannen die ook een diepe aversie tegen dun glaswerk hebben?

marit Nee. Nog helemaal niks, eigenlijk. Maar ik heb ook nog niemand anders haatlijstje geliket. Zo'n man die zegt dat hij strandwandelingen haat –

bob Dat vind ik wel origineel!

marit Maar toch. Dat heeft toch iets raars.

Ik denk dan meteen dat zo iemand een seriemoordenaar is.

Ik bedoel, strandwandelingen haten...

Ze klopt op haar broekzakken om te kijken waar haar sigaretten zijn.

marit Ik moet nu echt even roken.

bob Maar ik heb nog het toetje!

marit O ja, lekker. Nee, sorry. Dan wacht ik even.

bob Ik heb zin om dat pakje sigaretten van jou ook door de wc te spoelen.

marit Ik zou het niet doen. Als je een gezellig weekend wilt in dit Landalparadijs.

bob Oké. Ik ga het even pakken. Juan heeft het gemaakt, thuis. Om mee te nemen.

Bob loopt naar de ijskast.

marit Oooo. Ik voel heel erg iets aankomen. Tiramisu?

bob Ja. Van Juan.

marit Ooooo. Lekker. O, dit is zo heerlijk jaren negentig!

Bob staat nog steeds met zijn rug naar haar toe, hij is bezig het zilverpapier van de tiramisu te halen.

bob *flapt er ineens uit met zijn rug nog naar Marit toe* We wilden je iets vragen.

marit Wat?

bob We wilden je iets vragen.

marit Ja. Wat?

Bob komt terug met een schaal tiramisu met zilverpapier erop. Hij zet de schaal op tafel en pakt bakjes en lepels en een opscheplepel. Hij is zichtbaar een beetje zenuwachtig. Marit kijkt hem onderzoekend aan.

marit *meer als mededeling dan als vraag* Wil je dat ik jullie draagmoeder word.

bob Hè?!

marit Hahaha, ja, ik denk, ik denk ineens: dat wil-ie
natuurlijk vragen. Je staat zó onhandig te doen.

bob Hè, maar. Hoe weet jij dat?

marit Ik ben je zus, gast. Ik kan aan je oorlel zien of je
ongesteld bent.

Bob gaat zitten, duidelijk beduusd. Hij is een tijdje stil.

bob Jezus.

marit Zeg dat.

bob Ik had een hele... ja soort van toespraak bedacht. Ik...

marit Nou, laat de toespraak maar zitten. Ik doe het sowieso
niet. Sorry.

bob Wat? Maar ik...

marit Ja, jij. Maar ik niet.

Ze zitten elkaar even stil aan te kijken.

marit Nou, ga je die tiramisu nog opscheppen of niet? Ziet
er heerlijk uit. En ik heb hier *wijst op buik* nog een plekje
over. Zoet sluit de maag.

bob Marit.

marit Bob.

bob Jezus, Marit! Ik stel jou een heel belangrijke vraag, een
heel grote vraag, eervol ook wel, en jij zegt gewoon nee en
je wil je toetje eten. Gewoon keihard nee! En verder niks!

marit Nou, ik kan je ook wel vertellen waarom ik het niet wil. Ik wil geen kinderen. Dus.

bob Oké. Ja.

Hij kijkt even voor zich uit.

bob Dit klinkt misschien heel stom, maar het kind zou dus vooral voor Juan en mij zijn. Ik bedoel: jij zou het drágen.

marit Dat dacht ik al. Maar ik moet het dragen. Dus ik ben de moeder. En als je moeder bent, heb je een kind. En ik wil geen kind.

bob Een paar jaar geleden wilde je het nog wel.

marit Klopt. Een paar jaar geleden wilde ik ook nog bij PostNL werken en in Apeldoorn wonen. En een extreme miezerige kutrelatie met Steven de Bruin hebben. En dat wil ik ook allemaal niet meer.

bob Marit, ik vind niet dat je de grote dingen van het leven – Ik vind niet dat je dit moet vergelijken met het opzeggen van je baan bij PostNL.

Ze zijn even stil.

Kijk, een deel van de reden dát ik je überhaupt vraag – als draagmoeder – is dat je zelf een voltooide kinderwens hebt.

Marit begint hard te lachen.

marit Ha! Hahahahahahaha! Heb je al die tijd zitten wachten tot mijn kinderwens... ‘voltooid’ was? Wat... Wat is dat nou weer voor term?

bob Nou, het leek me beter. Als je het niet meer wilde voor jezelf. Maar eventueel wel voor ons wilde...

marit Baren.

bob Kort door de bocht: ja.

marit Baren is meestal niet zo kort door de bocht. Eerder langzaam, met gillende pijn en door een heel klein gaatje.

bob Ik bedoel: Juan en ik wilden jou niet vragen om een kind voor ons te dragen als je zelf nog een prangende kinderwens had. Want dat is het natuurlijk niet te doen om je kind af te staan.

marit Inderdaad ja.

bob Dus we hebben gewacht tot –

marit Wacht even hoor. Wacht even! Je hebt dus echt bewust zitten wachten om deze vraag te stellen. Tot ik zeg maar nog *nét* vruchtbaar was, én net uit elkaar met Steven, én dus van elke eigen wens of illusie genezen dat ik zelf ooit nog een gezin ging stichten.

Bob zucht.

marit Wow, Bob. Wat een timing. Ha, dat is echt wat je in het Engels ‘a window of opportunity noemt!’ Echt knap

uitgekiend. Je zus is veertig, haar relatie is net uit – Bam!
Toeslaan! Misschien kan ze nog net een kind voor jou en je
man uitbroeden.

bob Je bent nooit erg subtiel geweest.

marit Nee, neeeee, jij bent niet subtiel. Jesus Christ. Je
neemt me ineens mee op een weekend weg. Heb je nog
nooit gedaan. Je maakt lasagne voor me. Is sinds 1994 niet
gebeurd. Kom je ook nog met een huisgemaakt toetje van
je man aanzetten. En na al die traktaties vraag je me en
passant of ik een kind voor je wil maken.

bob Zoals ik al zei, ik wilde die vraag helemaal niet en
passant stellen, ik wilde hem uitgebreid inleiden, maar jij
raadt ‘t dan weer meteen.

marit Inleiding of niet, de vraag was hetzelfde geweest. Ik
rook al onraad toen je met die bak tiramisu aan kwam
zetten.

*Marit staat op, pakt haar pakje sigaretten uit haar zak en
pakt er vast een sigaret uit.*

marit Jezus Bob, ik heb ineens helemaal geen zin meer in
dit weekend. Moeten we zeker allemaal lange wandelingen
gaan maken met jouw niet vervulde kinderwens tussen ons
in.

Bob werpt haar een boze blik toe.

marit En jij hebt er ook geen zin meer in. Want jouw geheime agenda is nu al compleet versjteerd. Wat zit jij er nog op te wachten om een weekend met je zus op Texel te zitten als ze haar baarmoeder toch niet beschikbaar wil stellen?

Ze loopt kwaad de kamer uit.

licht uit

Het licht gaat weer een beetje aan. Het is laat op de avond en donker. Bob ligt in zijn eentje in het onderste bed van het stapelbed. Hij is wakker en staart naar boven. Zo ligt hij een tijdje te staren als Marit de kamer binnenkomt in haar nachthemd. Ze klimt in het bovenste bed en gaat liggen. Ze liggen beiden een tijd te zwijgen.

marit declameert uit haar hoofd een gedicht

Wees maar wat stil,
en praat maar wat zacht,
want Leo, die jongen, die altijd lacht,
die zo vlug en zo lang is,
en voor niemand bang is,
Leo is ziek.

Vanmorgen heb ik hem opgezocht.
Zijn moeder deed me open.
Ze zei: ‘Jij komt zeker voor Leo, hè,
kom maar mee,
zal je zachtjes lopen?’

Leo lag in bed en zag heel bleek,
het was net of hij veel kleiner leek

zo in bed met zijn nachtgoed aan.
Ik zei: ‘Dag Leo, word maar gauw beter,’
en hij zei: ‘Dag Peter,’
heel zachtjes,
ik kon hem haast niet verstaan.

Op een kastje naast zijn bed
waren allemaal drankjes neergezet.
Op straat scheen de zon,
een draaiorgel maakte muziek,
maar ik dacht alleen maar:
Leo,
Leo is ziek.

marit Weet je nog.

bob Tuurlijk weet ik dat nog.

marit Oma.

bob Ja. Enige gedicht dat ik ken. Trouwens. Door haar.

marit Sorry.

bob Wat?

marit Sor. Ry.

bob O. Ja, ik heb je dat woord nog nooit horen zeggen, dus
ik dacht dat ik het verkeerd verstaan had.

marit Ha. Ha. Ha.

Ze zwijgen.

marit Ik begrijp wel dat je heel graag kinderen wilt. En Juan en jij zouden ook geweldige vaders zijn.

Ze zwijgen even.

marit Ik heb iets bedacht, net in bed. Waarom doe je het niet anders? Waarom vraag je Diana niet? En dan met jouw zaad. Jij dus, met de zus van Juan. Dan hou je het ook binnen de familie. Met zijn genen enzo. En ze is nog hartstikke knap ook. Mooi zwart haar. En ze heeft al twee kinderen, dus zij hoeft ook niet meer zo nodig voor zichzelf. En ze is pas 32! Hartstikke vruchtbaar! En ze is een keiharde christen dus – naastenliefde enzo.

bob *na een korte stilte* Nou, die weg hebben we al bewandeld.

marit Wat?

bob We – ik bedoel ik – ik heb het al geprobeerd met Diana. Als draagmoeder. Maar dat lukte niet.

marit Waarom niet dan?

bob Omdat ik extreem traag zaad heb.

Marit steekt haar hoofd over de rand van het hoge bed en kijkt naar beneden naar Bob. Ze barst in lachen uit.

marit Echt? O! O dat vind ik nou echt weer iets voor jou
Bobbemans! O, hahahahahaha! Heb jij traag zaad? O, had
ik dat vroeger maar geweten! Dan had ik je er eindeloos
mee kunnen pesten!

bob Het is niet grappig, het is heel pijnlijk. Wás heel
pijnlijk. Ik ben er inmiddels overheen.

Marit gaat weer gewoon liggen.

marit Maar. *denkt even na.* Ik was dus tweede keus.

bob *snel* Nee, dat is helemaal niet waar. God, ik wíst dat je
dat ging zeggen.

marit Nou, het is toch gewoon een feit? Jullie hebben het
eerst aan Diana gevraagd.

bob Dat leek ons logischer. Diana is al moeder, ze is jonger
dan jij –

marit Je vindt Diana gewoon geschikter.

bob Mag ik je er even op wijzen dat je nu ineens jaloers bent
op iemand die nooit mijn draagmoeder is geworden ondanks
het feit dat je zelf pertinent weigert om draagmoeder te zijn?
Jezus, jij kan echt van álles een punt maken!

marit Ze was zeker wel jouw draagmoeder geworden als jij
niet met dat zwakke zaad van je had gezeten.

bob Traag. Dat is iets anders dan zwak.

marit 't Komt op hetzelfde neer. Het zwemt langzaam. Het heeft weinig kracht.

bob Weet je, ik zou het heel fijn vinden als je weer in je eigen kamer gaat slapen.

marit We hadden afgesproken dat we samen in het stapelbed gingen slapen.

bob Ja, maar ik wil nu even mijn persoonlijke ruimte.

marit Als je een weekend weggaat met je zus heb je geen persoonlijke ruimte. En aangezien jij net in ruil voor een bak lasagne aanspraak hebt gedaan op mijn meest persoonlijke ruimte, vind ik dat ik hier wel even boven je in een stapelbed mag liggen.

bob Het was niet in ruil voor lasagne. En ik dacht dat je het misschien ook heel leuk zou vinden. Een kindje. Een kindje om af en toe voor te zorgen, om te zien opgroeien.

marit Je doet nu alsof het een puppy is. Iets wat 'leuk' is. En zelfs een puppy lijkt me een veel te grote verantwoordelijkheid voor mij. Om van een puppy in mijn buik nog maar te –

bob Marit, laten we er nou maar over ophouden. Ik had het er rustig over willen hebben, maar ik zal het niet meer ter sprake brengen. En als je ooit van gedachten verandert, nou

ja, als je ergens dit jaar nog van gedachten verandert, laat het me weten.

marit Trusten.

Marit klimt het stapelbed uit en verlaat de kamer. Bob blijft naar boven liggen staren. Marit gaat in de woonkamer zitten met haar telefoon. Ze kijkt even opzij alsof ze nadenkt wat ze wil gaan zeggen. Dan drukt ze snel op een nummer en houdt de telefoon tegen haar oor.

marit Hallo? Hallo met Marit, is dit Ria? *gespeeld opgewekt*

Hai Ria! Ja, ik wilde mama even spreken. Dus.

Ria zegt iets.

Nee, weet ik.

Ria zegt iets.

Nou, ik wilde gewoon even tegen haar aankletsen.

Misschien vindt ze het leuk om mijn stem even te horen.

Wil je anders de telefoon even naast haar neerleggen? Bij haar hoofd? Dan kan ik even met haar praten.

Ze wacht even.

Staat-ie nu op speaker? O dank je Ria. Fijn. Hee, en... Zou je het heel erg vinden om even de kamer uit te gaan? Ik

vind het wel lekker om even – ja. O dank je. Ja, superlief.

Nee, aan het eind hang ik gewoon op hoor, ik ga haar ook niet lang bezighouden – dank je. Oké!

Marit wacht even.

Mama? Mama? Ben je nu alleen?

Marit lacht.

Ja. Zie je wel dat je nog best wel kan praten? Hoe is het?

Nou ja, laat maar. Dat wordt misschien... Zeg, luister, mama, ik ben hier in een vakantiehuisje. Nee, niet met Steven. Ja. Uit. Ja. Nog steeds. Blijft ook zo.

Ze probeert weer haar opgewekte stem op te zetten.

Ik ben met Bob! Op Texel! Hoe vind je dat? Weekendje weg met zijn tweetjes. Leuk hè?

Ik – wij, Bob en ik, we waren aan het kletsen. Ook over jou natuurlijk. Hè. Lekker kletsen over jou. Omdat we zoveel van je houden. Allebei, hè?

Haar moeder zegt iets.

Bob is er natuurlijk vaker, maar ik hou natuurlijk net zoveel van jou. Wat?

Ze verstaat haar moeder niet echt.

Wat? Nou ja. Whatever. Dus. Ik... Ik hou dus net zoveel van jou hè. Misschien op een bepaalde manier wel meer.

Want wij lijken ook wel een beetje op elkaar hè mama?

nuchter Wel een beetje veel. Helaas. Haha. Maar ik dacht.

Wat ik tegen Bob wou zeggen. Is het – is het nog wel fijn

voor mama om, nou ja, zeg maar, te léven? Is het leven nog wel fijn voor mama?

Marit kijkt even gespannen voor zich uit.

Ehm. Ja. Dat dus. Is het leven nog wel fíjn voor mama.

Marit luistert weer. Blijkbaar krijgt ze geen reactie aan de andere kant van de lijn.

‘t Is niet echt een pistool-op-je-borstvraag hoor mama. Of, nou ja. *lacht beetje* Je hoeft geen antwoord te geven.

stilte

Maar het mag wel.

Marit luistert ingespannen maar hoort blijkbaar nog steeds niets.

Mama, als jij het leven nou helemaal niet meer fijn vindt, hè – zeg dan nu maar ‘au’.

Marit wacht ingespannen.

Zei je nou wat? Wacht, laten we het nog een keer proberen.

Ze zegt het nog duidelijker, harder en goed gearticuleerd.

Als jij het leven niet meer fijn vindt, mama, zeg dan nu maar ‘au’. Want dat woord kun jij goed zeggen.

Marit drukt de telefoon tegen haar oor maar hoort blijkbaar niets aan de andere kant van de lijn.

Mama, dit is misschien ook een beetje – het overvalt je misschien een beetje. Weet je, als ik volgende keer bij je

ben, ik ben er vrijdag, dan gaan we het erover hebben.

Oké? Dat...

Of je zeg maar euthanasie zou willen – of je daarvoor openstaat – voor... een eh, levens, ja, eind.

Ze hoort ineens een stem aan de andere kant van de lijn.

Wat? Wie – Ria?

*Iemand aan de andere kant van de lijn zegt iets tegen Marit.
verschrikt*

Ria! Wat? Wat doe je daar! Bèlletje? Welk belletje? Hè?
Heeft mama een belletje? Maar waarom heeft ze daar dan op gedrukt? Ik was met 'r aan het praten! Ja weet ik veel dat ze ondertussen op een of ander belletje zit te drukken.
Godverdomme! Sorry. Nou. Wat... Laat maar. Ik – ik moet gaan. Ik –

Marit hangt plotseling op.

Het licht gaat uit. Geluid van harde wind.

Bob en Marit wandelen na een strandwandeling terug naar het huisje. Het waait keihard.

bob *door de wind heen* Lekker uitwaaien!

marit Wat?

bob Lekker! Uitwaaien!

marit Fuck man, ik hou dit echt niet uit!

Mijn oren doen pijn! Mijn voorhoofd doet pijn! Kutwind!

Ze lopen nog even door en gaan hun huisje binnen.

bob Zo. Thuis. Warme choco drinken.

marit Haaaaah, bring on the warme choco.

bob *gaat aan de slag in de keuken* Zullen we d'r een

Bastognekoek bij nemen?

marit Zullen we lekker gek doen?

bob Ja, we doen lekker gek. Yolo. Bastognes en chocolademelk.

marit Hemels. Zeg.

Bob loopt naar de keuken om chocolademelk op te warmen.

Ik wilde het ook ergens met jou over hebben.

Ze laat even een stilte vallen.

bob *over zijn schouder vanuit de keuken* Als je een kind wil met mijn vriend sta ik daarvoor open.

Marit lacht.

marit Ik vind het wel heel leuk dat je er nu alweer humor over kunt hebben. Wat goed zeg! Dat had ik niet van je verwacht.

bob Het leven is één aanhoudende reden om keihard te lachen.

marit O ja, da's waar. Dat was ik even vergeten. Nou, als we dan toch het humorpad gaan bewandelen: hoe, eh, belangrijk vind jij kwaliteit van leven?

bob Gaat dit over mama?

marit Oók. Maar ook in het algemeen. *zet talkshow-achtige stem op en doet alsof ze microfoon vasthoudt* Kwaliteit van leven, wat is dat voor jou?

bob Doe er nou maar niet zo jolig over, want ik weet heus wel waar jij keihard op zit aan te sturen.

marit Op wat dan?

bob *houdt zijn hoofd vermoeid schuin* Dat weet je zelf ook wel.

marit *venijnig* Wat dan? Zeg het dan.

bob *fluisterend* Euthanasie.

marit In een keer goed. Tien punten voor Bob.

bob Ik wil het best gezellig houden dit weekend, maar ik weiger me mee te laten slepen in een jolig gesprek over euthanasie.

marit Ik wil ook best een bloedserieus gesprek over euthanasie met je voeren.

bob Dat wil ik ook niet. We hebben dit besproken, Marit.

marit Eén keer. En toen zei je dat je ertegen was, en daarna hebben we het er nooit meer over gehad.

bob Tja, sommige dingen zijn gewoon heel duidelijk. Toch?

marit Maar eigenlijk gaat het er helemaal niet om wat jij vindt. Of voelt. Het gaat om onze moeder.

bob Zo, wat ben jij ineens formeel. Ze heet ineens Onze Moeder. Mooi.

marit Je weet dat ik een punt heb en je probeert me er nu vanaf te leiden. Maar dat gaat niet lukken. Wij gaan hier een Bastognekoek eten en ondertussen gaan we het over euthanasie hebben.

Ze gaat aan tafel zitten, en Bob ook.

bob Goed. Nou. Hoe zal ik het verwoorden. Even denken. Vier woorden: ik wil het niet.

marit Jij wil het niet. Mooi. En hoe goed denk je dat mama het nog heeft? Denk je dat ze wel eens wakker wordt met de gedachte: wow, wat een mooie dag! Ik heb er echt zin

in! Ik ga ervoor! Lekker even in mijn bed liggen, flink wat pijn lijden. Misschien nog een paar keer in mijn luier poepen en verderrrr met uitzichtloos leven. In een walm van pis!

bob Ze stinkt nooit naar pis! Dat is zo'n cliché. En als jij wat vaker langs zou komen zou je dat weten Marit. Dan zou je dat wéten.

Ze drinken warme chocolademelk en eten koek.

bob *bromt voor zich uit* Pis.

marit *over de koek* Lekker.

bob Weet je, voor jou is het makkelijk. Jij zit op een afstand, jij hoeft er niet steeds heen. Jij voelt die zorg niet. Jij zegt gewoon: doe maar doodmaken, haar leven is toch niks meer waard. Maar dat is het wel.

marit Wat is het dan precies waard?

bob Nou, voor mij is haar leven heel veel waard.

marit Ja, voor jou. Omdat jij haar niet mag doodmaken van God.

bob Dat mag zeker niet van God, en ik vind dat God daar wel een punt heeft.

marit Ik vind van niet. Maar ik ben het wel vaker niet eens met God. Het helpt ook niet dat ik niet in hem geloof.

bob Even los van God –

marit Graag.

bob Haar leven is voor mij veel waard. Hoe zwaar het ook is om voor haar te zorgen, om haar zo te zien, om elke dag naar haar toe te gaan, ik ben blij dat ze er nog is. Dat ik haar hand nog kan vasthouden, dat ik haar een knuffel kan geven. Als ze er niet meer is, is ze er niet meer. Nooit meer. Ik wil haar bij me houden.

marit Dat weet ik. Maar wat wil zij?

bob Dat weet ik niet!

marit Waarom vragen we haar dat niet?

bob Omdat ze praten heel zwaar vindt. En omdat ik bang ben dat ze – als we daar eenmaal over beginnen, dat ze zich onder druk gezet voelt. Om er een eind aan te maken.

marit Misschien is ze wel heel blij dat we erover beginnen. Je weet wat ze altijd zei: als ik oud en ziek word, dan gooi je me maar in het kanaal.

bob Ja, dat zei ze. Ja. Maar ze zei zoveel dingen.

marit Dit zei ze heel vaak.

bob Ze zei zo veel dingen heel vaak.

marit Het is echt iets voor haar, hoor.

bob Wat?

marit Euthanasie. Ik vind het echt iets voor haar.

bob Hoe kan euthanasie nou echt iets voor iemand zijn?

marit Dat kan. Ze was, ze is, een heel rücksichtslos iemand.

Ja, nu ligt ze in een bed. Overgeleverd aan haar verzorgers.

Bob kijkt beledigd.

Maar vroeger, jesus, die vrouw was een rouwdouwer. Niet bang, ook.

Bob kijkt haar afwachtend aan.

marit Daarom was ze ook altijd zo met haar werk bezig. En die fucking gemeenteraad.

bob Ik vond dat ze er heel veel voor ons was, anders.

marit Ja, voor jou. Maar jij was het lievelingetje.

bob *licht vertederd* Het fiepje, bedoel je.

marit Ja. Haar fiepje. Jij was mama's fiepje. Dat was je gewoon. Ben je nog steeds. De homozoon, hè. De wens van iedere moeder.

bob *halfslachtig* Helemaal niet waar. Ik was niet het fiepje. Niet altijd, in ieder geval.

Marit kijkt hem met een schuin hoofd aan, betekenend: je weet dat het waar is, ik ga er verder geen woorden aan vuilmaken.

bob Nou, laat ik het zo zeggen. Zo zeker als jij weet dat je geen baby wilt, zo zeker weet ik het dat ik onze moeder niet wil laten afmaken.

marit Mooi. Mooi zoals je dat zegt. Ik wil mama laten afmaken.

bob Nou, dat is toch zo? Je kunt er wel een deftig woord op plakken, zoals euthanasie, maar het is gewoon iemand doodmaken. Dat is het toch gewoon? Je geeft haar een spuitje!

marit Ja. Iemand die nooit meer haar bed uitkomt, die appelmoes gevoerd moet krijgen, amper kan praten, heel veel pijn heeft.

bob Dat weet jij niet. Af en toe praat ze. Ze praat echt prima, af en toe.

marit Vorige keer dat ik er was, zei ze alsmaar au, au, au.

bob Dat zegt ze zo vaak. Dat moet je niet zo serieus nemen.

marit Jij neemt haar niet serieus. Je neemt haar leven niet serieus, en je neemt haar dood niet serieus. Je neemt alleen je eigen kinderachtige wens serieus, en dat is 'Mammie moet bij me blijven'.

bob Het is anders heel zwaar om voor haar te –

marit *schreeuwt* Ja dat weet ik! Dat weet ik, Bob.

De bel gaat. Marit en Bob kijken elkaar verschrikt aan.

marit Nou, dan ga ik wel.

Ze loopt de kamer uit. Marit komt terug met een grote, rechthoekige doos in haar handen met daarin een gourmetstel.

marit Ehm. Iemand schijnt bij de receptie een gourmetstel te hebben gereserveerd.

bob Ja, dat was ik.

Marit zet de doos op tafel. Ze zwijgen een tijdje.

marit Lief. Lief dat je met me wilde gourmetten.

bob Ja. Vroeger was dat altijd je diepste wens.

bob en marit *bijna tegelijk* Omdat de burens dat deden.

Marit kijkt Bob weer ontdooid aan.

marit *steekt haar hand uit* Vrienden?

bob Sjezus. Ik heb er eigenlijk geen zin meer in.

marit Wat. In dat gourmetten.

bob Nee, in dit hele weekendje. Sorry. Ik had het kunnen weten. D'r hangt gewoon teveel – tussen ons in.

marit Alsof ik dat daar allemaal opgehangen heb!

bob Dat zeg ik helemaal niet! Jij voelt je ook altijd meteen aangevallen. Nou, zullen we maar gaan inpakken?

marit Ik ga niet naar huis hoor.

Bob kijkt haar bozig aan.

marit Ik ga niet. Dit is mijn verjaardagscadeautje en ik ga hier het hele weekend blijven. Dan ga ik wel met mezelf gourmetten.

Bob loopt de kamer uit. Marit gaat op de bank zitten en bladert door een tijdschrift. Bob komt de kamer weer inlopen.

bob Ik vind het echt te zielig dat je hier in je eentje met jezelf gaat zitten gourmetten.

marit Daarom zei ik het ook.

zwart

Het is avond. Bob en Marit zitten aan tafel te Trivianten. Het gourmetstel staat, gebruikt, iets verder weg op tafel.

bob *leest van Triviantkaartje voor* Wat is de hoogste nog werkende vulkaan in Europa?

marit Hoe kan ik dat weten? En wat zijn dit voor kutvragen?

bob Jij wilde dit spel spelen.

marit Nou goed. De Etna of zoiets?

bob Ja, goed!

marit Enige vulkaan die ik ken. Oké, jij bent.

Bob gooit de dobbelsteen en zet vijf stapjes.

marit *kijkt op kaartje* Hoe heet de rechterhand van Sherlock Holmes? Jezus, jij krijgt alle makkelijke vragen!

bob *trionfantelijk* Watson.

Marit gooit de dobbelsteen en zet.

bob En als ik een nier nodig had?

marit Wat?

bob En als ik een nier nodig had?

marit Bob, waar heb je het... Jezus. Ja. Een nier zou ik je wel geven. Natuurlijk.

bob Oké. Even verder redenerend. Die nier zou ik heel hard nodig hebben. Hè. Voor mijn leven. Dat kan met een kind toch ook zo zijn?

marit Dat je het nodig hebt.

bob Ja. Dat je het nodig hebt. Om gelukkig te zijn.

marit Maar niet om verder te kunnen leven.

bob Wel om gelukkig verder te kunnen leven.

marit Zo... Jij speelt hoog spel.

bob Het is ook een belangrijke vraag.

marit Nou, als je het mij vraagt heeft niemand een kind nodig zoals iemand een nier nodig kan hebben. Jezus, dat we dat hier zitten te bespreken! Jij bent ook nooit echt een kei in redeneren geweest.

bob Jij ook niet.

marit Nee, maar ik kom niet met dit soort hele scheve vergelijkingen aanzetten. Zullen we gewoon verder spelen?

bob Ja. *draait kaartje om* 'Hoe heet de vrouw van Pinkeltje in de boeken van Dick Laan?'

marit Fuck.

bob Nee, fout.

marit Grappig. Fuck, hoe heet dat mens?

bob Ik weet het.

marit Pinkelvrouwtje? Pinkel... Pinkela? Pinkelien?

bob Je moet het nú zeggen.

marit Ik weet het niet. Pinkelvrouw.

bob Pinkelotje.

marit Maar dat zei ik! Daarvoor.

bob Dat zei je niet.

marit Wel!

bob Niet.

marit Nou ja, ik ga dit toch dik verliezen. Pinkelotje. Wat een onzin. Waarom moeten mensen dat weten?

bob Ik vind het wel leuk dat jij nog net zo slecht tegen je verlies kan als vroeger. 't Is echt, ja, helemaal dat ouwe gevoel weer.

marit Nee, jij kon nooit tegen je verlies. Nu ook weer niet.

Jij wil een kind van mij –

bob Dat klinkt heel goor.

marit Nou, jij wil dat jouw vriend een kind met mij maakt –

bob Ja.

marit En als dat niet lukt, begin je te stampvoeten.

bob Dat is iets anders. Dat is je zin willen. Dat is niet: niet tegen je verlies kunnen.

marit 't Is evengoed een heel irritante eigenschap.

bob Dat zal best. Nou ja, Juan had me al gewaarschuwd.

marit Voor wat?

bob Dat jij het niet zou willen.

marit Goh. Knap van Juan. Wat een diep menselijk inzicht.

En waarom zei hij dat ik het niet zou willen?

bob ... Weet ik niet meer.

marit Je weet 't nog wel, en je zit te popelen om het me te vertellen.

bob Nou, hij zei het niet in zoveel woorden, want je weet hoe hij is, hij is zo lief, maar hij bedoelde denk ik wel, tussen de regels door dan hè, dat je misschien iets te... ja, teveel op jezelf gericht was. Om dat te doen. Voor een ander.

marit Zooooo. Nou wordt-ie goed. Twee homo's op leeftijd willen een kind. Ze rennen naar de een z'n zus. Daar lukt het niet mee vanwege het trage zaad. Ze rennen naar de ander z'n zus. Die wil niet. En dan is zij teveel op zichzelf gericht. *gemaakt lachend* Ha! Hahahahahaha!

Ze mept woedend het hele Triviantspel van de tafel en loopt de kamer uit.

bob Marit!

marit *uit de gang* Je hebt me zo ver hoor. Ik ga naar huis.

En je brengt dat fucking gourmetstel zelf maar terug. Jezus Christus.

Bob blijft aan tafel zitten, naast het op de grond gegooide Triviantspel. Na een tijdje horen we een harde klap van de voordeur. Marit is weg. Bob pakt zijn telefoon en belt Juan.

bob Met mij. Verschrikkelijk. Kutwif. Ja, dat is ze wel. Ze is naar huis gegaan.

Juan praat.

Triviant. De hoeveelheid keren dat ik haar al geholpen heb. Geréd. Dat mens kan niks zonder mij!

Juan praat.

Weet je, ik dacht echt dat ze ons dankbaar zou zijn. we haar nog de... de kans geven. Hierop. Op een kind. Een leven!

Juan praat weer.

God, weet je nog die keer in Lima. Lima! Het land! Toen ze gestrand was in die badplaats omdat ze dacht dat ze daar de liefde van haar leven ontmoet had. En hij alles had gejat.

En ze helemaal doordraaide. Ik ben naar haar tóégevlogen Juan!

Juan zegt iets.

Ze is een hulpeloze ziel. En dan druk ik het nog heel aardig uit. Ze kan, goed bekeken, helemaal niks.

Ineens hoort hij iets.

Wacht, ik hoor wat.

Hij zit even heel stil, de telefoon nog bij zijn oor.

Nee, wacht even. Volgens mij is ze hier nog.

Marit springt ineens de kamer binnen.

marit *woedend* Ja, ik ben er nog! En ik heb alles gehoord.

bob *tegen de telefoon* Ik bel je later.

Hij hangt op.

Wat ben jij kinderachtig. Je bent gewoon helemaal niks veranderd sinds we acht waren!

marit Ik heb alles gehoord.

bob Ik schaam me daar niet voor. Ja, ik vind je een idioot.

Dat zei ik toch? Niks spannends aan.

stilte

Deed je nou alsof je de voordeur dichtsloeg?

marit *trionfantelijk* Ja.

bob Jezus, dit is gewoon net als vroeger, als je deed alsof je flauwviel als ik je iets te hard sloeg.

Marit loopt naar de keuken en begint thee te zetten.

bob Wacht, maar je bent nu gewoon terug? Blijf je hier?

marit Ja, ik heb toch een verjaardagscadeautje gekregen?

Weekendje weg? *verbeten* Dan gaan we dat weekendje volmaken ook.

Ze staren elkaar verbeten aan.

bob Weet je wat, dan blijven we lekker, ik ga het hele weekend de krant lezen, kom ik daar ook eens aan toe.

marit Ik ook.

Ze pakken allebei een krant en gaan tegenover elkaar zitten lezen. Af en toe slaat er iemand woedend en hard een pagina om. Na een hele tijd:

bob *vanachter zijn krant* Weet je, ik ben eigenlijk zo blij dat dat hele plan nu niet van de grond komt. Met jou als draagmoeder.

marit Mooi. Fijn dat je je kinderwens alweer hebt bijgesteld. Zo diep ging dat dus niet allemaal.

bob Ik heb nog wel een kinderwens. Maar niet via... jou.

marit Ook goed.

bob Ik wil niet lullig doen hoor, maar ik realiseer me pas dit weekend weer hoe kwaadaardig jij eigenlijk bent. En kinderachtig.

marit Mm-mm.

bob Misschien is het niet zozeer kinderachtig. Het is gewoon heel erg in jezelf – ja, in jezelf.

marit Mooi gezegd. In jezelf. Prima analyse.

bob Hoe close we vroeger waren – dat lijkt zo ver weg. Al best lang, eigenlijk.

marit Zo close waren we niet hoor. Ik haatte je de helft van de tijd. Minstens.

bob Ik jou ook, tuurlijk.

Ze blijven allebei een minuut of twee verbeteren krantenbladzijdes omslaan. Ineens staat Marit op en begint met haar knokkels over Bobs hoofd te bewegen.

marit Kir. Kir. Kirrrrrrrr.

bob Is dit een poging tot goedmaken?

Marit gaat gewoon door.

bob Ik heb hier geen trek in. Ik zet net een heel interessant stuk te lezen over *kijkt ingespannen naar krant* vogeltrek en windmolens. Mens. Ga toch heen.

marit Kir. Kirrrrrrrr.

Hij moet ondanks zichzelf toch wel lachen. Marit gaat tevreden voor hem staan.

marit Met hoeveel mensen heb je dat nou? Dat je ruzie kunt maken en dat het daarna meteen weer goed is.

bob Nou, goed... Maar goed. Met niemand.

marit Jezus, en al helemaal met Steef niet.

bob Die kon echt uren boos blijven he?

marit Uren? Dagen! O, en dan ging hij altijd wielrennen.

Walgelijk. Dan trok hij dat afschuwelijke strakke pakje aan en dan ging hij de hele dag jakkeren op die kútfiets.

bob Onaantrekkelijk.

marit Ontzettend onaantrekkelijk. En dat pak stonk! Dat stonk! Ik hoop dat zijn nieuwe vriendin dat ook gauw ruikt.

bob Zal wel. Die man is verslaafd aan fietsen.

marit Zielig. Zielige hobby. Hee. Maar. Ik ben blij dat we het bijgelegd hebben.

bob Voor de tiende keer dit weekend. D'r zit wel een maximum aan, hoor.

Ze zitten even voor zich uit te kijken, niet wetend wat ze moeten doen nu het weer goedgemaakt is.

bob Hee. Ik wil – en dan hou ik er echt over op – ik wil nog één laatste ding aan je vertellen. Aan je laten zien, eigenlijk.

marit Heeft dit met die baby te maken?

bob Ja. Maar daarna hou ik er echt over op.

marit Oké. Maar dat moet je dan wel echt beloven.

bob *plechtig* Op het graf van Onze Moeder.

Marit trekt haar wenkbrouwen op. Bob lacht een beetje. Hij loopt weg en komt terug met het boek 'Het grote wonder'.

bob Ik weet dat dit heel erg klinkt, maar bekijk dit nou even. Met mij.

marit *trekt het boek uit zijn hand* Heb je nou, wat is dit?

'Het grote wonder'. O mijn god, dit gaat over baby's.

bob 'Het grote wonder'. Die titel is erg maar tegelijkertijd – het zegt echt alles.

Marit begint het boek door te bladeren.

marit O jee, daar heb je het al. Een uitgesperde vagina met een hoofdje eruit. Charming! Nou, jij weet je overtuigende argumenten wel te kiezen.

bob Nee, maar, ik heb dit boek laatst in de kast bij mama gevonden. Schattig he? Dat had ze dus. Toen ze zwanger was, van mij, of van jou. En ik vond het zo mooi. Zo ontzettend mooi.

Hij bladert naar een bepaalde bladzijde in het boek.

bob Kijk nou hoe prachtig hier, het begin.

marit Twee cellen.

bob *wijst op de pagina* Twee cellen, vier cellen, acht cellen.

marit Maar dat worden er toch alras een paar miljoen hoor.

bob En dit. Dit vond ik ook zo mooi.

Hij wijst naar een foto een paar pagina's verderop.

bob Hier zie je hoe de handjes en voetjes beginnen te groeien. Toen ik dit zag, was ik echt, *wordt oprecht ontroerd* ja, toen dacht ik: dit wil ik ook. Ik wil dit allemaal meemaken.

marit Dit deel maak je niet mee hoor. Speelt zich af achter gesloten deuren.

bob Maar het hele – het groeien. Het opgroeien.

marit Bob, waarom heb je hier eigenlijk mee gewacht tot je zo oud was en per ongeluk een oud boek vond? Als je echt

zo graag vader wilde worden had je dat ook wel wat eerder kunnen doen. Ik vind het gewoon een beetje shady.

bob Ik wist altijd al dat ik het wilde, maar goed – als je homo bent gaan die dingen niet vanzelf.

marit Daarom had je er wel wat eerder aan mogen beginnen. Wanneer heb je Diana gevraagd als draagmoeder?

bob Vorig jaar pas. Ja, maar goed, zij had ook twee kleine kinderen. Ik wilde daar niet meteen die babyvraag tegenaan gooien.

marit Je bent toch heel gelukkig met Juan.

bob Ik denk, en Juan trouwens ook, dat we nog gelukkiger zouden kunnen zijn. En wat is dit eigenlijk voor anti-homogedoe?

marit Anti-homogedoe? Wat krijgen we nou weer?

bob Ja, als hetero's een kind willen dan gaan ze er gewoon lekker een maken en dan stelt niemand een vraag over de timing. Of over de echtheid van hun kinderwens. Maar als twee homo's het willen is het ineens van: wil je het wel echt? Waarom ben je er niet eerder aan begonnen? Ik vind je ontzettend onredelijk.

marit Sorry hoor, maar je vraagt mij om mijn baarmoeder uit te lenen, dan mag ik ook wel een paar vragen terug stellen.

bob Je gaat je baarmoeder toch niet aan me uitlenen dus laat die vragen dan ook maar zitten.

Marit bladert door het boek.

marit Deze is erg! Die man speelt blokfluit voor de buik van zijn vrouw.

bob Wordt het kind muzikaal van.

Marit bladert nog even door.

marit Een beetje lullig vind ik het ook wel van je. Ik heb me hier overheen gezet, hè? Ik heb het achter me gelaten.

zwaait met het boek Dit. Me voortplanten. Een gezin hebben. Eerst Steef die het niet wilde, en toen ging het ook nog uit. Nou, ik zag mezelf geen kind meer produceren. En dan kom jij ineens met dit *zwaait weer met het boek* en dan moet ik er toch weer over gaan nadenken. En dat is dan mijn verjaardagscadeau!

bob Sorry.

marit Dat meen je niet.

bob Ja, dat meen ik wel. Echt.

Ze kijken elkaar zwijgend aan.

marit Wij blijven kinderloos achter, Bob.

bob Daar begint het wel op te lijken.

marit Nou ja, jij hebt nog allerlei opties. Je kunt ook gewoon eens in je vriendenkring gaan informeren. Bij vriendinnen.

Bob zwijgt.

marit En anders stopt het. Bij ons.

bob Nou ja, zo'n fantastisch genenpakket zouden we niet doorgeven. Maar Juan wel.

marit Ja, die moet zich wel voortplanten. Jezus, die man is zo knap. En slim.

bob Ja, dat is-ie.

Hij is even stil.

bob Denk je dat mama het jammer vindt dat we nooit kinderen gekregen hebben?

marit Nee. Ja. Weet ik niet. Ik geloof dat ze wat mij betreft alles jammer vindt. Dus.

Bob kijkt haar aan met een blik die zegt: doe niet zo zielig.

marit Ik vond haar zelf trouwens ook nooit buitensporig enthousiast over het moederschap.

bob Niet buitensporig misschien. Maar ze was wel heel zorgzaam. Zoals ze altijd je neus afveegde, zo met die theedoek –

marit Dat haatte ik.

bob Ik ook! Kan op je haatlijstje.

marit Theedoekengeur. Ja.

bob Maar als ik daar nu aan denk, vind ik dat ook wel heel ontroerend. Dat soort gebaren. Met spuug iemands melksnor wegvegen.

Hij doet het voor en gaat met zijn duimen over zijn denkbeeldige snor.

marit Bah.

bob Dat gaan wij nooit doen.

marit Het staat niet op m'n bucket list. Met spuug iemands melksnor wegvegen.

bob Maar een kind krijgen. Dat staat wel op mijn bucket list.

marit Voor of na bungeejumpen?

bob Ja nou ja, als jij alles in bucket list-termen wilt vatten. Ja, dan staat een kind krijgen daar helemaal bovenaan.

marit Ja, dat hebben meer mensen.

bob Het is ook heel normaal om een kind te willen, hoor.

marit En niet normaal om het niet te willen.

bob Dat hoor je mij niet zeggen.

marit Maar dat hoor ik je wel denken.

bob Jij denkt al je hele leven dat je alles kunt horen wat ik denk. Maar dat is dus absoluut niet zo.

marit Het is vooral heel raar om een kind van je zus te willen. *begint te lachen* Ja, dat is eigenlijk wel officieel echt heel erg raar.

bob Nog even voor de duidelijkheid, jij zou dat kind dus krijgen met mijn man.

marit Weet ik. Maar je wil een kind van mij. Daar zit je nou al het hele weekend om te zeuren.

bob Weet je wat? We doen gewoon steen, papier, schaar. Als ik win, laat jij je bevruchten door Juan. En als jij wint vragen we mama of ze euthanasie wil.

Marit kijkt hem blanco aan. Bob staart haar hard in de ogen terug.

marit Steen papier schaar.

bob Zo losten we vroeger ook alles op.

marit Mm-mm.

bob Ja weet je, het leven is zo – het lot is ook maar willekeurig. De een krijgt een kind, de ander niet. De een gaat dood, de ander wordt honderd. Dan kun je net zo goed steen papier schaar doen en kijken hoe het uitvalt.

marit Nou goed. We doen steen, papier, schaar.

bob Dus als jij wint, gaan we mama vrágen of ze euthanasie wil, he? Even voor de duidelijkheid. Dan gaan we haar niet direct euthanaseren.

marit Nee, tuurlijk. Dat mag ook niet, hoor. En we doen
maar één ronde. Toch? Niet de beste van drie rondes, ofzo.

bob Een ronde. Zoals vroeger.

marit Oké. Klaar?

bob Klaar.

Ze steken allebei hun hand uit.

marit Wacht. Wacht even. Steen wint van schaar, en schaar
wint van papier. Toch?

bob Ja. En, eh, papier wint van steen.

Ze steken weer hun handen uit.

marit Nee, wacht even. Ik ga dit filmen. Anders zeg jij
ineens dat je papier deed en je had eigenlijk schaar, ofzo.

*Marit pakt haar iPhone, zet hem op een plek waar ze kan
filmen en zet hem op video.*

bob Jezus.

marit Hallo. Er staat wel wat op het spel. Dit gaat niet om
een zak katjesdrop. Ofzo.

bob Je meent het wel echt, toch?

marit Ja. Jij toch ook? Het lot is toch willekeurig? We gaan
nu toch het lot naspelen? En een van ons heel gelukkig
maken? Of, nou ja, jou. Ik word heus niet heel gelukkig als
mama doodgaat, maar –

bob We gaan het doen. Nu. Loopt je camera?

Marit loopt nog een keer naar haar iPhone en ziet dat hij alles filmt.

marit Hij loopt.

Ze steken heel serieus hun gebalde vuisten naar elkaar uit.

Kijken elkaar recht en serieus aan.

bob Oké. Daar gaan we.

Ze nemen even een moment rust.

samen Steen, papier, schaar!

Bob maakt van zijn hand een vuist (steen) en Marit vormt met haar vingers een schaar.

bob Steen maakt schaar kapot. Dus ik win.

marit Oké. Ja.

bob Ik win! Ik heb gewonnen.

marit Ja, weet ik. Steen wint van schaar.

Bob blijft wat ontredderd in de ruimte staan. Marit kijkt hem aan. Het lijkt net alsof het nu tot haar doordringt dat ze hier echt akkoord mee zal gaan. Ze loopt naar haar telefoon en zet het filmen uit.

bob Dus – dit was voor het echie, toch?

marit Voor het echie. We raken steeds verder in de regressie. Ja. Gezegd is beloofd. En jij hebt gewonnen. Dus nu... word ik je draagmoeder. Misschien moet je Juan even bellen. Dat we steen papier schaar hebben gedaan en dat hij

binnenkort even moet langskomen met z'n zaad. Of wil je dat in een kliniek doen ofzo.

bob Zit je me nou voor de gek te houden?

marit Wat?

bob Ik voel me hier toch niet goed bij.

marit Oh.

bob Ik vind het naar, jij wil dit helemaal niet.

marit Maar ja, jij wil ook geen euthanasie op mama plegen.

En als jij net papier had gedaan, had ik gewonnen. En dan hadden we euthanasie op mamma gedaan. Dus dan was jij het bokje geweest.

bob Ja, als je het zo bekijkt.

stilte

bob Het voelt toch onredelijk.

marit 't Is ook onredelijk als ik het nu niet doe.

Ze wisselen een zwijgende blik uit.

marit Jij hebt toch gewonnen. Ik ga roken.

Buik ging bij mugmetdegoudentand op
4 november 2017 in première als lunch-
voorstelling in Theater Bellevue in Amsterdam. De
lunchvoorstelling was een co-productie met Bellevue
Lunchtheater.

marit Lies Visschedijk

bob Marcel Musters

www.mugmetdegoudentand.nl

www.theaterbellevue.nl

Aaf Brandt Corstius (Haarlem, 1975) is schrijfster en columnist. Ze behaalde haar gymnasiumdiploma aan het Vossius Gymnasium te Amsterdam en studeerde vertaalwetenschap aan de Universiteit van Amsterdam. Haar schrijfcarrière begon bij Folia, het universiteitsweekblad. Ze brak als columnist door bij nrc.next. Tegenwoordig schrijft ze afwisselend met Sylvia Witteman een column op de achterpagina van de Volkskrant, en op donderdag verzorgt ze daar de sterrenrubriek. Ook schrijft ze onder meer vaste columns in Margriet en Flow.

Aaf publiceerde onder andere twee restaurantgidsen, de evergreen *Handboek voor de moderne vrouw* en de columnroman *Het jaar dat ik 30 werd* en *Het jaar dat ik (2x) moeder werd*.

In 2013 schreef Aaf het toneelstuk *Fiftyfifty* voor theatergroep mugmetdegoudentand en in 2015 *Een flinke linkse vrouw*.

Toneelwerk

Buik – 2017

Een flinke linkse vrouw – 2015

Fiftyfifty – 2013